

Rəvan Cavid

Rəngini dəyişir gecəylə gündüz,
Balıqları atır sahilə dəniz,
Noyabrda tapşırır canını payız,
Sən yoxsansa...

Bir evin sükutu canımı sıxır,
Pəncərə ağlayır, qapı kor baxır,
Küləkdi, yağışdı, çöldə qar yağır,
Noyabrda qış olur?!
“Neçə belə illərə...”
Ad günü təbriki də
bəd dua, qarğış olur,
Sən yoxsansa...

Gözləmək öyrədir səbir etməyi
– İstəmirəm...
Ağrılar böyüdürmüş insanı
– İstəmirəm...
Darıxmaq məsum edir ən kirli vicdanı
– İstəmirəm...
Ağlamaq ruhun azadlığıymış
– İstəmirəm...
Ümid ölməyə qoymur
– İstəmirəm...
Payız şair edir ən sərt adamı
– İstəmirəm...
Mən səbirsiz,
uşaqcasına,
ağrımadan, darıxmadan,
gözləmədən, ağlamadan,
bircə yaz günü
sevgilin olmaq istəyirəm...

Əlini ver!
Səni də aparım cənnətə,
darıxsan,
bir alma qədərki məsafə,
Orda dəniz mavi deyil,
Orda günəş sarı deyil,
Orda Allah uzaq deyil,
Orda dua etmir heç kim,
Orda sevgi yoxdu heç,
Orda heç kim gözləmir,
Orda darıxmır adamlar,
Orda alma ağacları,
Sünbül tarlaları,
Günəş qırmızı,
Dəniz dümağ.
Orda sənle mən sevə bilmərik bir-birimizi.

Günəşdən bir az sarı,
gecədən bir az qara,
dənizdən bir az mavi,
süddən bir az ağdır bu şəhər.
Sənin saçların da bir az sarı, bir az qara,
mənim şeirlerim də bir az mavi, bir az ağ.
Bədənimiz bu şəhərdə,
ruhumuz bədənimizdə qonaq,
yəni gedəcəyik
Bakıdan əvvəl-axır.
Hələ dayan, getmə, gözlə,
bu şəhərin bizdən başqa
kimi var axı?!
Bu şəhərdə hər şey kiçik:
tozlu küçələr də,
parklar da,
xatirələr də,
darıxan gözlərin güzgüsü olan
pəncərələr də,
adamlar da,
sevgilər də,
hər şey balaca bu şəhərdə.
Dualar bir ovucluğu,
şeyrlər bir kitablıq,
sədaqət bir yaxşılıq qədər,
suallar bir cavablıq.
Şüşəli binaları,
Xəzəri var bu şəhərin,
bir də Qız qalası,
daşlardan başqa hər şey
toz qalası
bu şəhərdə.